

Frederiksminde under det danske Hovedfort Christiansborg paa Guldkysten af Africa, den 27. Octbr. 1842.

Kjære gode Svoger Behrens!

Atter i Dag faar Du og Familie nogle faa Linjer for at underrette Eder om, at jeg har det, som jeg har havt det lige fra Nytaar. 14 Dage syg og 8 Dage vel, saa atter 14 Dage vel og 8 Dage syg, og saaledes gaar det fra Maaned til Maaned. Vejret er imidlertid meget godt, og Fare skulde man haabe, det intet har; thi det kommer Alt fra slet Diæt.

Nyt! Nyt! som jeg plejer at sige, er Intet af her; vi vente derimod en hel Del med det forventende danske Skib i næste Maaned. Vi have set af Aviserne, det bliver en Capitajn Jørgensen med Briggen Emilie, og at den nye Præst Franck ^{*)} [s. 295](#) kommer med, men om der kommer nye Assistenten, ved vi ikke. Jeg er nu ked af at skrive Dig oftere, om Collegiet har isinde nu, da der er Vacanser, at gjøre mig til virkelig Assistent. Det gjør mig hverken fra eller til, kun ønsker jeg at vide det ret snart, da jeg i Tilfælde af, at der slet ingen Haab er, øjeblikkeligen vil forlade dette og gaa hjem for 1 Aar eller længere. Den afdøde Gouvernør Wilkens' Tjener er hjemsendt i Dag til Kjøbenhavn, og om et Par Maaneder rejser Doktoren og en Sergeant Autrup hjem, saa der kun bliver tilbage i Skuden Gouvernøren og jeg, og saa de Nye, som mueligen Skibet kan medbringe.

Du maa tro mig, kjære Behrens, jeg føler i denne Tid megen Hjemvé og mere, end jeg nogensinde har gjort før. Tænk Dig en Gang min Glæde i Dag 8 Dage at have overstaet de 6 lange, smertefulde Aar, og kan rejse hjem hvert Øjeblik, jeg ønsker. — Gud give nu kun, at der ere nye Betjente med Skibet, som kan afløse mig, saa holder mig her tilbage ingen gode Ord, ingen smigrende Løfter, nej, jeg iler herfra mættet for at kaste mig i min kjære Families Arme.

Kan Collegiet faa en mere akkurat Mand, end jeg har været, skal det glæde mig, jeg ønsker kun ved min Hjemkomst Afsked og Pension. Hvor lykkelig uafhængig af Alle og Enhver tror Du da ikke, jeg vil tilbringe min øvrige Levetid her, og drive min lille Handel, til hvilken jeg ved mit [s. 296](#) Ophold her og ved min Akkuratesse i Pengesager har erhvervet mig Credit i Tusinder.

.... Jeg ved nu sandeligen ej at fylde Papiret med Mere, og vil derfor slutte Brevet med en Hilsen til Alle og Enhver. Hvor glæder jeg mig ikke til alle de behagelige Breve, der ere paa Vejen til mig.

Lev vel, ja ret vel, og Gud give, at jeg den næste Post maatte blive Postillonen selv.

Din meget hengivne Svoger
W. Wulff.

Dette Brev blev hans sidste Ord til Hjemmet. Hans Ønsker og Forhaabninger gik ikke i Opfyldelse, ligesaa lidt som Spørgsmaalet om hans Ansættelse fandt nogen Afgørelse. Han kom ligesaa lidt under Sejl, som han blev sin egen Postillon. Faa Uger efter, at Brevet var skrevet, tre Maaneder efter, at han havde bevist Gouvernør Wilkens den sidste Kærlighedsgærning, bukkede han under for Klimatfeberen. Hans Dødsdag var 16. December 1842.

Den Frygt, han udtalte for, at hans Bolig, hans smukke „Frederiksminde“ efter hans Død skulde blive en Ruin, viste sig heldigvis ugrundet. Hans Børn fredede om Huset, og indtil for nylig levede [s. 297](#) endnu hans yngste Son Frants som gammel Mand, omgivet af en talrig Efterslægt, paa samme Plet, hvor han var bleven fodt.

At hans Efterkommere paa Guldkysten bevarer Mindet om Wulff Joseph Wulff, derom vidner yderligere det lille Træk, at paa deres Ønske blev Monies' Portræt af ham sendt derover. Det hænger nu paa „Frederiksminde“ som Gave fra en af Wulff's Niecer i Danmark.

Disse Blade har villet fastholde Erindringen om ham og gennem hans egne Ord tegne Billedet af hans Kamp og Stræben under de uvante Livsomstændigheder, der mødte ham, da han satte Foden paa afrikansk Grund. Han faldt paa sin Post som en modig Mand, forberedt paa den Skæbne, som kunde ramme ham, et af de mange Ofre, de nu afhændede danske Trope-Kolonier har kostet Moderlandet.

[s. 298](#)